

Hüzünbaz

– GürhanGürses · 03 Mart 2016

- Hiç mutlu olamayacağım galiba! Buymuş benim imtihanım. Sabrederek dayanıyorum. Şükrederek yaşıyorum. Rabbim sevdiği kulu dertle sınırmış.

Böyle konuştum bir ayrılık öncesi sevgiliyle. Dallarda yapraklar sarardı, tarlada ekinler hasada durdu, gökte bulutlar kümелendi, kuşlar tek mil göçe durdu.

Tesirli olmadım.

- Sen biraz da kendin böyle olsun istiyorsun, dedi bana.

Sözlerinde iğne vardı, sitemi ok gibiydi.

Sineme deđiyordu.

Delik deşikti içim dışım.

Zemheriydi yazım kışım.

Ayrılıktı 24 saat işim.

Kalbim yara bere içindeydi, ölmeyecek kadar yaşıyordum işte! Hani bir sevse her şey tersyüz olacaktı. Ama o sevmemeye yeminliydi. Bu aşkın her hali bende temayüz ederken ondan hiçbir alamet göremiyordum.

İçten içe kaynayana bir yanardağ mıydı yoksa?

Dipten dibe akan bir yer altı nehri miydi?

- Niye? dedim sonra.

- Kanına işlemiş hüzün, bir nevi senin gıdan olmuş. Hüzünlenmesen aç kalırsın. Hani sana yakışmıyor da değil! O kadar bilgiç bilgiç konuşuyordu ki tutup öpesim geldi bir an ama yapamadım.

- İçim dalgalı... Havam kapalı... Keyfe keder bir yaşam benimkisi. Belki de Divan şiirinin revaçta olduğu dönemde yaşamam lazımdı. Öyle haybeden değil yazmak kalpten olacak... İlla ki hisse değecek ve titretecek ruhu. Börtü böcekten bahsetsem, şen şakrak günlerden... Tesirli olur mu ki! Hem hüzne aşına bir toplumuz. Hani Hilmi Yavuz'un dediği gibi: "hüzün ki en çok yakışandır bize / belki de en çok anladığımız" -Edebiyat yapma bana! dedi öfkeyle.

Hiç de öyle bir niyetim yoktu ya neyse dedim içten. Ama o bende bir şiir gibi duruyordu. Bir mısra gibi... Bir sanat...

Varsa alemde güzellik adına bir kimse işte size onun somut bir timsali.

Bir resmi gibiydi bende, paha biçilmez... Misali yoktu alemde.

Bir melodi gibiydi bende, dinle dinle bıkmaz... Eşi yoktu gök kubbede.

Bir de insan bu kadar mı kendisinin cahili olur, bu kadar mı kendisine kör olur, anlayamıyorum bir türlü?

Rabbim özene bezene yaratmış adeta.

Güzelliđini vergisini verse kaç çirkin güzel olurdu, hesap edilmez!

Ona bak bir ömrü boyu için açılınsın, gözlerin göreceğini görsün. Daha ötesi ve şahanesi var mı yeryüzünde?

- Sana edebiyat da yaparım, şiir de yazarım, türkü de yakarım. Bana karışmaya hakkın yok, bendeki sana dokunmaya da asla müsaade etmem. Seni hüzünle karışık seviyorum. Olsan da öyle seviyorum olmasan da! Bu değışmez ki! Bana müdahale etme, kendi işine bak sadece. Orhan Veli gibi diyeyim 'Bak böcekler de öyle yapıyor!'

Esasen beni çok iyi anlıyordu ve çok iyi hissediyordu. Söylediklerim şeklen hoşuna gitmese de kalben hoşuna gidiyordu. Emindim. Kaçın kurasıydık biz de!

- Sana müdahale etmek değil ki maksadım. Sana vuslattır asıl maksudum. Lakin sendeki hüzün beni korkutuyor. Bu yüzden eleştiriyorum seni. Senden giderek belki de sana geliyorum. dedi.

Biraz sakinleşmişti. Belki de ona karşı duymuş olduğum sonsuz aşktan etkilenmişti. Belki de hüznüm onu yumuşatmıştı. Belki de en çok kızdığı yönüm onun en çok tahrik olduğu yanımdı. Her şey aksiyle ayakta durur ve yaşardı. Onu kırlarda başıboş gezen yabani bir kırağa benzetiyordum. Sahiplenilmez, tutulmaz hapsedilmez... Koştı mu şah damarı şişen ve patlayacak gibi olan, yeleleri pırıl pırıl parlayan yabani bir yaban atına... Sırf birazcık nefeslenmek için damarını dişleyip kopartacak kadar vahşi ve deli dolu geliyordu bana.

- Gidecek misin? diye sordum son bir umutsuzlukla. Kal demeyi o kadar istiyordum ki ama cesaretim yoktu. Ayaklarına kapanıp gitme diye yalvarmayı dahi düşündüm. Göğsümü açıp kalbimi göstererek 'Vur beni yüreğimden, ayrılığın mermisindense senin merminle öleyim.' demeyi... 'Canımı al da öyle git, geride bir ceset bırakıyorsun.' demeyi... 'Beni defnet de öyle git..'Ama hiçbirini söyleyemedim. Nutkum tutuldu.

O da soruma susarak ama yüzünü dönüp giderek cevap verdi.

Bir kez daha acılar denizinde boğuldum.